BARNETS BEDRIFTER.

Till det första landskapssammanträdet hvarje höst bruka nationens medlemmar möta tämligen mangrant för att granska kvaliteten och kvantiteten af den nya årsklass, som tillförts universitetet.

Vanligen är det alldeles igenting märkvärdigt med de nykläckta recentiorerna. Snälla, storögda skolpojkar, en smula tafatta ännu inför den akademiska värdigheten, en smula hårdhändta ännu med den nyförvärfvade friheten och af en medellängd på 1,74.

Dock, denna förfärligt spinkiga, slängiga, slankiga, fräkniga, brednäbbade, gråspräckliga kråkunge drog genast blickarna till sig. Stora yrvaket glittrande ögon, frikostigt tilltagna, utstående öron, kortstubbadt, rödaktigt hår, tre tum hög löskrage, manschetter ända ned på knogarna samt något af omedvetet vårdslös elegans öfver det hela. Dessutom det på samma gång mest konfysa och mest självsäkra uppträdande i världen.

Utan att vara därtill ombedd svarande han tvärt å de nykomnas vägnar, ex nobili officio, på kurators välkomsttal, svarade på ett sätt som hade han varit deras korade talman, slog sig därefter i slang med självfa inspektor, kallade utan vidare den snälle och förbluffade professorn för farbror, tog dennes nytända stackars Havana-Ausschuss från askkoppen, slängde bort den i ett hörn, så att gnistorna yrde, samt bjöd i stället på en vördnadsvärd Henry Clay, gjorde i öfrigt en orimlig massa glada galenskaper samt fann sig redan efter ett par, tre timmar vara bror med halftannat hundratal jurister, filosofer och teologer samt på god väg till sin hastigt eröfrade eller kanske snarare till sin hastigt erbjudna rangplats som naotionens enfant chéri.

Så startade Barnet — han fick heta så från den första kvällen till den sista — sin korta Uppsalabana.

På faderns sida tillhörde han en sydsvensk köpmannafamilj med känd förmåga att samla depositionsbevis och på moderns en sörmländsk herrgårdssläkt med utpräglad fallenhet åt motsatta hållet. Sedan han tillbragt ett par tråkiga år i en sträng och hälsosam schweizisk gosspension, hade hans studier handledts af informator, tills han aflade mogenhetsexamen som privatist. Utan vare sig skolkamrater eller syskon hade han således aldrig fått pröfva på den omtvistade afslipningen mot jämnåriga. Utan tedde sig såsom en utomordentlig skroflig och kantig och ursprunglig och inte så litet lillgammal studentmöjlighet.

Han stack för ingen del under stolen med sin innerliga öfvertygelse, att han absolut intet vidare hade att inhämta vare sig i speciell människokännedom eller i allmän lifserfarenhet, utan att allt detta varit honom klart alltsedan hans dagars upprinnelse — och jag tror knappt, att han öfverdref. Han förklarade oförbehållsamt, att han fann sin egen årsklass bra nog grön, samt talade om, att han ämnade uppsöka något äldre kotteri — hvilket hade han ännu icke bestämt. Att de äldre kotterierna merendels äro obevekligt slutna för främlingar, föll honom aldrig in. Och han fick aldrig erfara det heller, för resten. Barnet gick genom alla dörrar, och hvart han kom, stod han i solskenet.

Sålunda hände det sig, att han blef Stefan Brehmers närmaste vän.

*

Ibland händer det, att på någon liten studentkammare i Uppsala tändes ett ljus, hvilket lyser med påtagligt starkare sken och med en intensivare färg i lågan än alla de andra femtonhundra kandidaternas. Ofta snoppas dock det ljuset ganska snart af allt det myckna här i världen, som platt inte kan fördraga det som flammar och flämtar, det som glöder och gläder. Och skadefröjden är både djup och sann, då ett sådant där ljus går ut. Det lättar så många beklämda små bröst. Och för resten blifver det knappast mörkare för det, så att förlusten är knappast märkbar.

När Stefan Brehmer var tjugutre år gammal, citerades han i en geologisk tysk tidskrift, hvilket är början till all stadigvarande lärdomsberömmelse och språngbrädan till odödlighet. Dessförinnan hade han marscherat duktigt framåt hemma i Uppsala, hade blifvit senior, direktionsmedlem, kurator samt styrelseledamot i de flesta studentföreningar, där han hade tid att öfvervara något sammanträde.

Han brådskade för ingen del med examen, utan läste träget och tålmodigt på bredden och på djupet, nogsamt aktande sig att förfalla till specialist. Detta är annars synnerligen vanligt på den naturvetenskapliga sektionen, hvaremot man ofta hos humanisterna finner ett mera allsidigt intresse.

Både lärare och kamrater gjorde hvad i deras förmåga stod för att skämma bort honom. Och man får nog inte heller säga, att de misslyckades. Med anlag för fräckhet och intelligenssnobberi borde han blifvit ett odrägligt fullgånget exemplar af öfvenmänniskotypen. Men Stefan Brehmer var af allt för godt gods för att kunna förstöras. Han blef bara det mest klartänkta, idérika och halsstarriga tjurhufvud i världen, en tindrande stjärna med utpräglad självständig bana.

Det första sammanträffandet mellan Brehmer och Barnet torde varit särdeles dråpligt. Själf var jag inte närvarande, men har hört det omtalas — och hvem har inte gjort det, för resten!

Barnet hade inte en aning om Brehmers existens och tog inte den ringaste notis om honom heller i det stora lag, där de möttes. Barnet tyckte bara, att allting var alldeles utmärkt trefligt, och hans gälla stämma ringde högt och gladt öfver det jämnstrukna sorlet.

Den store Stefan Brehmer, vän med professorer och docenter, citerad i tysk speciallitteratur, afundad och bortskämd, kurator och partichef, han var inte rätt van vid, att någon annan förde ordet, där han var med. Och hur det nu var, slängde han åt Barnet något litet stickord.

Den tilltalade, som inte alls hade reda på hvad sarkasm var, som aldrig hört hvarken ironiska pikar eller halfkvädna visor, han tog nu upp denna lilla sarkasm och synade den med lugnt allvar, allt medan sällskapet på hans bekostnad skrattade med full hals åt Brehmers kvickhet.

Barnet såg långsamt upp. Hans stora, yrvakna, modiga, grå ögon hade med ens blifvit lugna och djupa som en klassik tänkares. Så sade han:

"När kandidaten en gång vändt sin håg från boken för att studera lifvet själf, så skall kandidaten måhända inse, att ingen seger är billigare eller ihåligare än den, hvarigenom man får skrattarna på sin sida. Jag aktar de få tusenfaldt högre, som dristat göra sig självfa löjliga, än dem, som bundit narrskramlan på andra."

Det var inga ledsna gossar, inga blöta karlar, inga klemiga morsgrisar, inga galande ungtuppar, som sutto bänkade kring det långa bordet den aftonen. De voro mångåriga studenter, öfvermarskalkar och föreningspampar, strama "Burscher" — men de förvånades högligen öfver de yttrade orden. Här trädde en recentior, en novus homo, upp och klöf näbb — nej, hvad värre var, han predikade för Brehmer, för Stefan Brehmer. Hvad skulle detta betyda, hvad månde väl blifva af detta Barnet?

Men Brehmer, som trodde sig ha siktat på en flaxande kråkunge, och som fann, att han råkat en vingbred örn, han reste sig utan ett ord och drack och skakade hand med Barnet.

Och sedan blefvo de båda oskiljaktliga.

*

Då Brehmer påföljande höst återvände till Uppsala, efter att hela sommaren hafva legat nere i Småland och rotat bland telluriska formationer, befanns han hafva en slät ring på fingret.

Hennes namn var Hetty, och hennes egenskaper till den grad framstående, att fästmannen helt frankt förklarade för oss, att det egentligen var onödigt och löjligt, att Gud skapat några andra flickebarn än hon. Nå, eftersom det nu var Stefan Brehmers egna, ofördydbara ord, så fingo vi väl söka tro honom bäst vi kunde, fast nog sårade det vår egen fåfänga en smula.

Meddelandet om hans förlofning mottogs för resten utan spår till hänförelse. Få hade tänkt sig möjligheten däraf, och ingen ansåg det fördelaktigt. Denna mystiska uppenbarelse, som ur ett aflägset fjärran höll Brehmer varm medels parfymerade bref och broderade kuddar, som så helt drog hans ande ur de banor, där den eljest kretsat, henne tolererade vi ej. Och för första gången kände Stefan, att det blåste kallt i kamraternas lag.

Nå hvad bekom det honom! Han var ju ändå Stefan Brehmer, med ena foten redan på tröskeln till en oöfverskådlig framtid. Hvad brydde han sig om, huru dessa små ämbetsmannafrön profeterade. Han gäckades med oss, fast utan hetta eller hätskhet. Han lät oss veta, att han genomskådade oss, men att där beklagligen fanns så litet att skåda.

Nåja, hans öfverlägsenhet försonade oss inte precis heller med förlofningen. Barnet ogillade den afgjordt, och jag minnes, i hvilka ordalag han talade om fästmön, då vi en decembermiddag "drogo" på Östra Ågatan.

"Du kan då hoppa upp och sätta dig på, att den där Hetty är en alldeles vanlig liten snurra," sade han, "och att hon inte äger ett begrepp om hvad hon fått för en fisk i håfven, sanna mina ord, inte ett begrepp. Hvad kan en jänta ha för uppfattning om Stefan Brehmer? Hon tar honom naturligtvis för en vanlig student, alldeles som du och jag. En O. D.-istbariton skulle hon sätta högre, och hon skulle flamma upp för en marskalk med blågult band. Jupiter, Jovis" — det var Barnets favoritsvordom, som han, vid ytterlig ilska, upprepade genom alla sex kasus — "Jupiter, Jovis, det lilla lifvet är naturligtvis som ett glas kokhett vatten med en sockerbit i — men tänk, när vattnet blifvit ljumt — stackars Stefan! Det är högförräderi af ett fruntimmer att lägga vantarna på honom. Han kommer att tillhöra hela världen såsom Berzelius och Darwin. Han har ju fått hufvudrollen i det stora spelet, vet jag, och nu lagar han sig till att gå bort redan i första akten."

Men Brehmer var ett tjurhufvud. Han höll styft på, att både flickan och förlofningen voro hans ensak. Och det beredde honom ett ogement nöje att hvar fjortonde dag visa oss ett nytt broderi, en sparkmatta, en brasdyna, ett handmåladt glas eller en glödritad papperskniif.

Julhelgen tillbragte han förstås i hennes hemort. Men då han vid vårterminnens början kom tillbaka till Uppsala, tycktes kotteriet ha återeröfrat honom. Höstens intensiva brefskrifning, hvilken han mestadels bedrifvit om aftnarna, hade visst antagit normalare former. Han blef ungefär densamme han fordom varit, kanhända en smula mera från och tankspridd.

"Det börjar svalna, ska gubbarna få se," påstod Israel Ruthström, känd och erkänd som auktoritet på de ömma känslornas mångomskrifna gebit.

Ja, han hade nog rätt. Men det svalnade bara på orätt sida. Hetty började ledsna, stackars barn. Fästmannen var för stor och för lärd. Hon ville ha en smula förlofningsromantik, men det förstod han sig alldeles inte på. Han mäktade ej skapa rosorna omkring situationen.

Han blef allt mer bitter och inåtvänd. Han vårdslösade sina studier helt och hållet, ryckte på axlarna och lät det hela gå vind för våg.

Till våren skulle han ju disputera. Afhandlingen väntades blifva något epokgörande, icke blott till försvaret, hvilket inte är så sällsynt som det ibland utbasuneras, utan äfven till innehållet, hvilket är särdeles märkligt. Man hviskade om, att förste och andre opponenten knogade under högtryck för att mäkta framställa några sakliga anmärkningar, men att det ändå såg bra nog mörkt ut för dem — Barnet hade åtagit sig att sitta som tredje opponent.

Men under allt detta gick Brehmer i tunga tankar och slog flitigt dank. De gamla akademiska fäderna, som längesedan fått nys om huru det var fatt, de förmanade honom både allvarligt och ömt, gjorde föreställningar, hänvisade orubbligt till hans plikt mot både fosterlandet och sig själf att inte släppa taget, utan blifva sin bana och sin bestämmelse trogen.

Det halp inte. Tvärtom var han rent af ohöflig mot dem. Var det kanske de eller han, som skulle svara för afhandlingen? För sin del var han starkt betänkt på att taga ett slätstruket approbatur för att sluta som kollega i Piteå.

Barnet grämde detta mest af alla. Han var så osjälfvisk och sveklös, så fylld af oegennyttig vänfasthet.

"Här håller en stor man på att växa ut, en ryktbarhet är i görningen," sade han. "Sverige behöfver en sådan där att skjuta fram på de kontinentala kongresserna, att skryta med och krusa för och göra väsen af. Ille faciet. Professorerna veta allt det där till punkt och pricka, de veta, att bara Brehmer själf vill, så marscherar han till Nobelpris och Rumfordsmedaljer, att man skall resa hans staty, när han är gammal vorden och klifvit upp på den timliga ärans kyliga Mont Blanc. Han kommer att få en dubbelsida i framtidens alla Nordiska Familjeböcker och halfannan rad i de mest koncentrerade världshistoriska destillationer."

Allting vore klappadt och klart," fortsatte han med stigande hetta, "klappadt och klart och ginge som en olja. Men nu kommer den där satans flickjäntan och sätter sig på sned och smular sönder alltihop! Hvad i fridens dar ska vi taga oss till med mänskan..."

Ja, hvad vi egentligen skulle taga oss till, den frågan dryftades en afton på Grindstugan, där kotteriet, med Brehmers uteslutande, enkom samlats för detta ändamål. "Ingenting," föreslog Mandelgren, hvilken hvarje dag sof till klockan två och som legat på prillan sina modiga fem terminer.

Hvarpå von Spangen röt något åt honom, hvilket jag helst ser att jag slipper upprepa. Och sedan började hvar och en grubbla öfver sättet att lösa frågan, utan att lyckas. Så att då vi skildes på natten, var det hela mera kvistigt än någonsin.

Barnet var ovanligt tystlåten hela kvällen. Hönorna kackla ej, medan de rufva: Och påföljande dag var han bortrest.

*

Sedan Barnet varit försvunnen i ett par veckor, iakttogs en genomgående förändring hos Stefan Brehmer. Han böt fjädrar ännu en gång.

Tiden för disputationen närmade sig med stora steg. Regelbundet och lugnt arbetade han, utan fjäsk eller oro, såsom det anstår den, hvilken skall slå sitt lifs stora slag. Han blef vänlig och fridsam, visserligen i den där högtrafvande, en smula dramatiska stilen, men i alla fall fullt användbar.

Det påstås, att den, som får bevittna ett underverk, aldrig ger uttryck åt sin häpnad. Och det vissa är, att vi inte fäste så lifligt afseende på det oförklarliga som skedde ibland oss, åtminstone inte så länge det pågick.

Ännu ett par sidor, och historien är berättad.

Barnet återkom någon tid före disputationen. Hvad som försiggått mellan Hetty och honom fingo vi aldrig veta, aldrig. Inte en antydan.

Så disputerade Brehmer, den vackraste disputationen på fjorton år, uppgafs det. Och omedelbart därefter lämnade han staden och for till henne med sin lagerkrans.

De, som stodo Brehmer närmast, påstodo, att Barnet tiggt och bedt honom att slå upp samt att hans nekande därtill orsakade brytningen dem emellan.

Skulle då Barnet inte funnit henne vara honom värdig — jag har svårt att tro annat än detta. Eller skulle han då själf — människohjärta!

Alldeles mot slutet af terminen, sedan Brehmer rest till sin fästmös hem, höll Barnet en stor middag. Och vid champanjen sade han ungefär följande:

"Jag har skrifvit hem till min gamla pappa och berättat för honom, att under de fyra terminer, jag legat här, jag inte öppnat en allvarlig bok, samt att jag följaktligen intet har vid universitetet att skaffa. Fadern svarade omgående — huru dyrt köpa vi ej oerfarenheten — att lusten för de lärda mödorna ingalunda vore vår familj medfödd, utan fastmer vore en hårddrifven planta, den där kräfde sin tid. Jag höll emellertid i mig, påpekade, att vi köpt och sålt i flera generationer, samt att det gamla grosshandlareblodet inom mig började sjuda och trädde efter rof. Då fick jag ändtligen min vilja fram. Jag skall till kontinenten ett par år för att utbilda mig; och sedan upp på den höga skrufstolen — he!"

Så tackade han oss och bjöd farväl.

Vi visste ju alla, att Barnet aldrig skulle lämnat Uppsala för ett utländskt handelsinstitut. Vi visste, att han hade läst och pluggat lika ordentligt som hvar och en af oss. Vi visste, att det fanns andra skäl, som kallade honom bort till andra förhållanden.

Men detta fick aldrig bli sagdt. Därför höllo vi tal huller om buller hela kvällen för att under det allmänna ordet dölja de privata åsikterna.

Så lämnade Barnet oss. Där blef ett tomrum i kretsen, som aldrig fylldes.

*

Jag återsåg Barnet för inte länge sedan.

Han hade åldrats förbluffande hastigt på dessa år. Efter faderns död var han ju självskrifven chef för den vidtgrenade firman. Strängt kräfvande arbete, oupphörliga affärsresor utrikes, odeladt, tyngande ansvar, handel och vandel, kredit och debet — och denne hade ändå en gång varit Barnet ibland oss!

I Uppsala hade han inte varit sedan vi skildes där, och på den tiden hade jag inte tenterat många ämnen. Aldrig ville han resa tillbaka dit heller.... jo, kanske ändå.... när han blifvit gammal. Då skulle han rentvå sig från ålderdomens oförstående, från oerfarenheternas dyrköpta världsförakt. Tvagen och ren ville han återvända dit och sätta sig ned och lyssna till de eviga sångerna. Han skulle låta dem slå upp den gamla matrikeln och visa på sitt namn. De skulle veta, att han inte var en främling, utan att han hörde dit. Ille ego qui quondam...

Det var en varm höstdag, och vi hade tillsammans ätit en sen middag på Hasselbackens öfre veranda. Vi sutto nu vid kaffet och cigarrerna, medan dagern blef allt vanmäktigare, och det elektriska ljuset tändes i parken.

"Det skymmer på," sade han långsamt, och hans tankar gingo åter till staden på slätten. "Det skymmer på. De hvitklädda tennisspelarna bakom Carolina Rediviva börja få svårt att se bollarna och fundera på att taga in nätet. Kyrkogårdspromenaden ligger redan i halfdunkel, och två vilocipeder, en student och en flicka med hvit rund halmhatt, komma inåkande från Rickombergahållet. Jag håller om, att de varit vid Läbyvad eller kanske ända borta vid Säfva gästgifvaregård. Tidningskontoret midt emot Göteborgs nation är belägradt, ty aftonposten har nyss kommit. På Trädgårdsgatan vandra fyra säkra och stinna värmlänningar arm i arm och med mössorna på nacken ned mod Flustret, hvarifrån man på afstånd hör Islandsfallet, ackompanjeradt af mässingsmusikens uvertyr till Carmen — — — och kring allt detta, kring susandet af tennisbollarna, kring skramlandet af den lilla studentflickans bicykel, kring prasslet af löfven, som sakta singla ned, kring frasandet af tidningarna, som vikas ihop, kring de fyra värmlänningarna, kring allt, kring allt sveper sig en stor, klangskön, ljudlös och jublande melodi — men du och jag — men du och jag, min hjärtans bror — vi höra aldrig mer den melodien."

*

Stefan Brehmer blef genast docent och är sedan flera år lektor i en småstad, drätselkammarens ordförande, stadsfullmäktig, medlem af bevillningsberedningen jämte mycket annat. Desslikes gift med Hetty och fader till icke få barn. Allt detta har han således redan bakom sig. Det som återstår är två ålderstillägg, Nordstjärnan och pensionen. Jag har träffat hans hustru en gång. Och jag tror nu, att jag förstår både honom och Barnet.

Stefan Brehmer är en förträfflig pedagog, en nyttig medborgare, en skarpsynt kommunalman samt en särdeles försiktig viraspelare. Han ger privatlektioner åt skolynglingar, håller föreläsningar i arbetareföreningen och knogar sommartiden vid feriekurserna.

Han har inte råd att utvidga sitt bibliotek, hvilket måhända är en lycka för honom. Ty annars skulle han veta, att den snabba moderna forskningen för längesedan distanserat hans kunskaper, och att han aldrig hinner fatt den. Hvad vetenskapen i honom förlorade, känner jag ej. Kanske är förlusten ohjälplig, kanske redan ersatt på annat håll. Ingen är omistlig, uppges det ju.

Det påstås, att han arbetar på ett stort verk, som aldrig blir färdigt.

Ack, vi arbeta alla på ett sor verk, som aldrig blir färdigt.

(Forts).

VISAN OM MOR.

Vackraste visan om kärlek jag sjungit
har som en ros ur mitt hjärtblod sprungit,
är af det bästa jag drömt eller tänkt.
Endast om en vill den visan jag sjunga:
den som i dagar ljusa och tunga
största och renaste kärlek mig skänkt.

Hon gick med silfvernestrimmor i håren,
bar i sin blick som af kvällsol om våren,
lenare hand egde aldrig ett vif.
Hon fann ej ord till att klandra och banna,
endast att prisa det evigt sanna,
goda och sköna, som höjer vårt lif.

Hon har mig lärt detta språk, som jag talar,
lärt mig att älska de berg och de dalar,
där mina fäder i sekler ha byggt.
Sorger och glädje med mig har hon delat,
hon har förlåtit, när svårt jag felat;
var mig allt otryggt, hos henne var tryggt.

Kvinnor jag älskat, som henne dock ingen.
Hon var det högsta jag vet ibland tingen,
hon var det ädlaste: hon var min mor!
Fastän i ringhet hon gick här i världen,
står hon dock för mig på ensamfärden
städse i minnet förklarad och stor.

Ernst A.

KRYZONE
BERÖMMES AF ALLA.

En större öfverraskning har väl aldrig inträffat bland skandinaverna i Amerika än löftet från Kryzone Chem. Co. om att sända en flaska fritt till alla dem som först anmäla sig. Tusende och åter tusende af bref inkommo till dem i Saginaw, och tusentals flaskor blefvo sända öfverallt i Amerika den första månaden det bekantgjordes, och kort derpå inträffade hvad som var ännu bättre: Tusentals anbefallningar från personer, som detta underbara medel hade botat, började att inkomma och från dem som mottagit flaskorna, och från alla håll anhöllo skaddnaver om att blifva antagna som agenter för denna underbara medicin. Ty ett mera behagligt arbete finnes nog icke. Agenterna erhålla god kommission och äro väl mottagna öfver allt, då medlet hjälper de lidande. Många unga män ha allaredan öfvertagit agenturen och många husmödrar ha sändt för ett dussin och sälja flaskorna nu till vänner och grannar. Det är ingen risk förbunden med försäljningen af detta medel, ty firman skall instruera agenterna till att under vissa villkor garantera medlet, eller återbära beloppet, och i sådant fall står firman i godo för agenten.

Fritt botad.

Många ha helt säkert blifvit botade fritt, men det finnes ännu åtskilliga Counties, hvartill firman ännu icke har sändt sin medicin, och till sådana platser vilja de nu göra en sändning fritt. Om ni alltså ännu icke har sändt efter medlet, så skrif genast, och bör det på samma gång tillkännagifvas om ni önskar agenturen eller ej, och om ingen agent finnes i närheten skall ni kanske blifva antagen.

KRYZONE CHEMICAL CO.,
SAGINAW, - - - - MICHIGAN.

Praktisk Lärobok
i Engelska Språket med fullständig uttalsbeteckning. :-:

En tillförlitlig vägledning för nybegynnare, invandrare och andra, som inom kort tid vilja lära sig läsa, skrifva och tala det engelska språdet.
Kartonerad, 80c. Klothband, $1.00.

SWEDISH ENGLISH
Conversations Teacher.
Engelska talöfningar, jämte grundläggande ordförråd, med uttalsbetäckning.
Pris 35c. I vackert clothband 75c.

FULLSTÄNDIGASTE
Engelsk-Svenska Brefställaren
för svenska folket i Norra Amerika.
Innehåller rättskrifningslära för svenska och engelska språken. fullständig anvisning till uppsättandet af alla slags bref, legala skrifter och handlingar, undervisning i bokhålleri, äfvensom ett uttdrag ur postlagen och intressetabeller. Ursprungligen utgifven af I. T. Relling & Co. och känd såsom "en bok för folket".
391 sidor. Klothband. Pris $1.00.

Sändes portofritt vid beloppets emottagande.

C. Rasmussen Pub. Co.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

DE URGAMLA BERÖMDA
Egyptiska
Zigenare-Spåkorten.
Ett komplett spel.
Mycket intressant och spännande SÄLLSKAPSSPEL.
Anvisning medföljer.
Förträffligt medel MOT DÅLIGT HUMÖR
Endast 25 cents, portofritt tillsändt.

De
7 Undertaflorna,
eller den förvånande konst att kunna säga, på hvilket tal en person har tänkt, hans ålder, hur mycket pengar han har o. s. v.
Svensk Anvisning medföljer.
Endast 10 cents, portofritt tillsändt.

Betalningen kan sändas i frimärken.
Agenter önskas.
Stort urval af SVENSKA BÖCKER.
SCANDIA NOVELTY CO.,
St. Paul, Minn.

Ordböcker.

Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk.
Med fullständig uttalsbeteckning, ordlista öfver amerikanska ord, fraser, förkortningar, samtalsöfningar och ordspråk, tillsammans med utförliga underrättelser rörande brefskrifning, omfattande affärsbref, rekommendationsbref etc., med formulär både på svenska och engelska, utgifven af Fred Lönnkvist, Ph. D. Rikt illustrerad, 342 stora kvartsidor. Elegant inbunden........................$1.25

Praktisk Svensk-Engelsk.
30,000 svenska ord öfversatta till engelskan. Utgifven af Otto Chils. Tredje upplagan. Inbunden..$1.00

Burt's Svensk-Engelsk och Engelsk Svensk Ordbok.
Reviderad och förökad, innehållande 735 sidor. Tydlig stil, vackert tryck å godt papper och särdeles smakfullt inbunden. Pris endast..........................75c

Svensk-Engelska och Engelsk-Svenska Fick-Lexikon. Ni behöfver en dagligen. Klothband..............50c
Do., fint läderband, guldkantar.......75c

Denna lärorika lilla bok innehåller 18,000 svenska ord med förklaring på engelska och 20,000 engelska ord med förklaring på svenska. Detta är en oumbärlig bok. Förutom Lexikon innehåller denna bok följande värdefulla afdelningar: Svensk-Engelsk Brefställare, Etikett, Formulär för kontrakt, Porto å böcker och tidningar. Vigt och mått-tabeller, Rättskrifningslära, huru att erhålla en U. S. patent och hundra andra intressanta regler. Dessa Lexikon ha dubbelt register i marginalen, så att ni på ett ögonblick kan finna det ord som önskas.

Vi hafva äfven dessa Lexikon i särskilda band till följande priser:
Svensk-Engelsk, klotband.........25c
do Läderband, guldsnitt.......50c
Engelsk-Svensk, klotband........25c
do Läderband, guldsnitt......50c

Sändes portofritt vid beloppets emottagande i money order eller frimärken.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

SVENSK-AMERIKANSK
KOKBOK

UPPTAGANDE såväl svenska som engelska rätter, på båda språken, i jämnlöpande kolumner. En oumbärlig hjälpreda för husmödrar samt kokerskor i amerikanska familjer. Arbetet har rönt stor åtgång och anses vara det bästa i sitt slag. 50 illustrationer. Pris, Kartonerad..........$1.25
Sändes portofritt vid beloppets emottagande.

C. RASMUSSEN PUB. Co.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.